

Arrest

nr. 201 085 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 augustus 2017 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Naam [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die

vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 30/08/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 24/09/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene werd door de stad Brugge op 12/02/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende 4 asielaanvragen in en poogde ook tweemaal om zich te laten regulariseren.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] 1.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

11.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

11.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij somt louter de gevolgde procedures van verzoekende partij op in België en vermeldt welke beslissingen zij in het verleden kreeg. Verzoekende partij kwam nooit in aanraking met de politie en verblijft reeds 7 jaar in ons land.

Een loutere opsomming van de gevolgde procedures, verantwoordt hoegenaamd niet waarom er gekozen wordt voor het maximaal inreisverbod van 3 jaar.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, valt evenmin in te zien waarom het indienen van onder meer twee regularisatieaanvragen een reden zou zijn die de oplegging van de maximumtermijn van het inreisverbod. Integendeel: mocht zij dit niet gedaan hebben, dan zou de verwerende partij het inreisverbod wellicht juist onderbouwen met het argument dat de verzoekende partij 'geen enkele poging ondernam om haar verblijf te regulariseren'. Dit motief is dus allesbehalve ernstig.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Verzoekende partij woont hier al jaren. heeft een groot sociaal netwerk uitgebouwd en heeft geen enkele band met haar land van herkomst. Dit werd nochtans aangetoond in haar regularisatieaanvragen, doch de verwerende partij houdt er bij de oplegging van het inreisverbod geen rekening mee. Nochtans betreft dit tevens een specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoekende partij. In haar nota met opmerking geeft de verwerende partij hier geen gedegen repliek op.

11.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake. Zij lijkt bovendien te stellen dat deze drie jaar de standaardregel is en enkel specifieke omstandigheden haar toelaten hiervan af te wijken. Dit klopt net: zij kan een termijn van 0-3 jaar opleggen en dient op basis van de specifieke omstandigheden, eigen aan het geval, tot een precieze termijn te komen. Nergens staat in de wet geschreven dat "3 jaar" de standaard zou zijn, zoals de verwerende partij in haar beslissing lijkt voor te houden.

Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

In haar nota met opmerkingen verweert de verwerende partij zich door te stellen dat zij wel verplicht zou zijn een inreisverbod op te leggen. Zij baseert zich op onder meer de voorbereidende werken en het verslag namens de commissie dd. 21.11.2011. Nochtans blijkt dit geenszins uit de letterlijke lezing van de wet zelf (de eerste interpretatiemethode indien de wet duidelijk is, quod in casu). Bovendien betreft dit eigenlijk een bijzonder steriele discussie als men overweegt dat de verwerende partij een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft met betrekking tot de termijn van het inreisverbod. Omtrent deze ruime discretionaire bevoegdheid inzake termijnbepaling is in casu geen discussie. In casu blijft het dan ook onbegrijpelijk dat er voor de maximumtermijn wordt gekozen!

De verwerende partij stelt ook in haar nota met opmerkingen tevens –in navolging van de beslissing zelf- dat de verwerende partij "niet getwijfeld heeft om illegaal op het grondgebied te verblijven". Hoe kan zij dit nu weten?? Uiteraard heeft de verzoekende partij wel haar twijfels gehad en een terugkeer overwogen. De verwerende partij geeft daarbij aan wel bijzonder bevooroordeeld te zijn!

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

[...]

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval, in casu gebeurde dit hier met de "grove borstel", een loutere opsomming van verblijfsprocedures! II.1.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en gegrond."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.4. Verzoeker betoogt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet louter voorziet in een wettelijke mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen, doch dat geenszins kan worden afgeleid dat dit een verplichting betreft. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet echter wel degelijk dat op verweerder de verplichting rust om een inreisverbod af te leveren, wanneer hij vaststelt dat verzoeker zich in de hierin weergegeven situatie bevindt (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat verweerder nog bijkomend dient te motiveren waarom hij in casu een inreisverbod oplegt.

3.5. Wat betreft de verplichting van verweerder om, overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bij de bepaling van de geldingsduur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekers dossier, wijst de Raad erop dat niet kan worden vastgesteld dat in casu sprake is van een nagenoeg automatische bepaling van een geldingsduur van drie jaar. Zo werden in de bestreden beslissing volgende elementen betrokken bij de beoordeling van de geldingsduur:

- verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en werd geïnformeerd over de betekenis van deze bevelen en de mogelijkheden tot ondersteuning;

- verzoeker diende vier asielaanvragen in en twee regularisatieaanvragen, waaraan geen gunstig gevolg werd gegeven;

- verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;

- verzoeker vertoont een hardnekkigheid om op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven;

- in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van drie jaar proportioneel;

- er blijken geen specifieke omstandigheden aanwezig die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

3.6. Verzoeker minimaliseert tevergeefs de inhoud van de bestreden beslissing tot een opsomming van de door hem gevolgde verblijfsprocedures en negatieve beslissingen die hij ontving. Er kan in de bestreden beslissing meer worden gelezen dan dat. Zo wordt hierin uitdrukkelijk aangegeven dat ver-

zoeker een hardnekkigheid vertoont om op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven, waardoor een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Het gegeven dat verzoeker twee regularisatieaanvragen heeft ingediend, waarop hij hamert in zijn verzoekschrift, betreft op zich dan ook niet de grondslag voor de geldingsduur van het inreisverbod. Verweerder tilt zwaar aan het gegeven dat verzoeker, niettegenstaande het negatieve antwoord op maar liefst zes geïnitieerde verblijfsaanvragen, nog steeds een hardnekkigheid vertoont om op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven. De Raad kan dit niet kennelijk onredelijk achten. Dat dit niet de intentie zou zijn van verzoeker kan voormelde beoordeling niet aan het wankelen brengen. De Raad kan bezwaarlijk verzoekers intenties achterhalen. Waar verzoeker nog stelt dat uit de zinsnede *“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”* kan worden afgeleid dat verweerder uitgaat van een principiële geldingsduur van drie jaar, leest hij meer in deze zinsnede dan wat hierin wordt gezegd. Uit het geheel van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder oordeelde dat – gelet op verzoekers hardnekkigheid om op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven – het proportioneel is om een geldingsduur van drie jaar te bepalen. Dit betreft aldus geenszins een gehanteerde standaardregel, doch betreft de afweging die verweerder, in verzoekers specifieke zaak, heeft gemaakt. Vervolgens heeft verweerder, in overeenstemming met artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzocht of er specifieke omstandigheden voorhanden zijn die ertoe zouden leiden dat de geldingsduur van drie jaar, die werd vastgesteld op basis van voormelde afwegingen, alsnog dient te worden verkort. Hierbij oordeelde verweerder dat verzoekers dossier geen dergelijke omstandigheden omvat. Verzoeker betwist dit en wijst in het bijzonder op zijn lange verblijfsduur alhier, de opbouw van zijn sociaal netwerk en het gegeven dat hij geen enkele band meer heeft met zijn herkomstland. Losstaand van het gegeven dat de door hem aangehaalde elementen veeleer gelieerd zijn aan het hardnekkig illegaal verblijf – wat precies de reden vormt waarom verweerder van oordeel is dat in casu de maximale geldingsduur van drie jaar dient te worden opgelegd – wijst de Raad erop dat verzoeker zelf aangeeft dat deze elementen reeds werden aangehaald in de regularisatieaanvragen, die echter negatief werden beantwoord. Verzoeker concretiseert niet waarom hij desondanks dit gegeven van oordeel is dat verweerder niet kon verwijzen naar de negatief afgesloten regularisatieaanvragen en niet kon stellen dat uit het administratief dossier geen elementen blijken die alsnog een geldingsduur van minder dan de vastgestelde drie jaar verantwoorden. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, toont verzoeker geenszins aan dat de feiten die aan het geciteerde arrest ten grondslag liggen, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. De loutere overtuiging van verzoeker dat het duidelijk is dat het thans opgelegde inreisverbod niet op pertinente wijze werd gemotiveerd, volstaat evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA